

medlemmer af bestyrelse og direktion, kan mangler ved valget eller udnævnelsen ikke påberåbes over for en godtroende trediemand. Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse på „andre tegningsberettigede“ efter § 58 a, stk. 2, 2. pkt.

Denne bestemmelse svarer til art. 8 i EF's 1. direktiv. I forhold til gældende ret vil bestemmelsen medføre den ændring, at selskabets ret til over for en godtroende trediemand at påberåbe sig, at udnævnelsen var ugyldig på grund af en af de såkaldte „stærke“ indsigelser, f. eks. falsk, forfalskning eller voldelig kompulsiv tvang, ophører ved bekendtgørelsen af valget eller udnævnelsen i Statstidende.

Til § 1 nr. 8.

Ændringen er en konsekvens af de tilføjelser til loven, der foreslås under § 1, nr. 7.

Til § 1 nr. 9.

Som nævnt i de indledende bemærkninger gælder det første direktiv om harmonisering af aktieselskabsretten ikke for gensidige forsikringsselskaber, og det findes rimeligt at fritage de mindre gensidige forsikringsselskaber for pligten til efter enhver vedtægtsændring at foretage en fuldstændig renskrift af denne efter § 24, stk. 3, 2. punktum:

Til § 1 nr. 10.

Ændringen er en konsekvens af de ændringer i placeringen af § 54, stk. 5, og § 55, stk. 1, der foreslås under § 1, nr. 4-7.

Til § 1 nr. 11.

Efter den hidtidige formulering af § 122, stk. 1, har det været en betingelse for, at udenlandske forsikringsselskaber kan virke her i landet, at der indrømmes danske selskaber tilsvarende ret i vedkommende land. Dette gensidighedskrav foreslås modificeret ved en bestemmelse, således at handelsministeren får adgang til at udstede bekendtgørelser, hvorefter der på grund af vedtagne direktiver om liberaliseringen af adgang til etablering eller at udføre tjenesteydelser kan ses bort fra gensidighedskravet. Det bemærkes, at gensidighed normalt vil foreligge derved, at samtlige medlemsstater gennemfører direktivet. Men en enkelt medlemsstats misligholdelse berettiger ikke de øvrige medlemsstater til tilsvarende skridt.

Det bemærkes, at man ikke i forbindelse med denne lov har søgt at indarbejde de ændringer i lovens kap. XX om udenlandske forsikringsselskaber, som EF's fremtidige direktiver om liberalisering af den direkte forsikring kan antages at ville kræve, bortset fra bestemmelsen i § 1, nr. 14.

Til § 1 nr. 12.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af de krav, der efter forslaget § 1, nr. 1, om et nyt stk. 4 i § 6 stilles til danske forsikringsselskaber, idet det findes rimeligt, at tilsvarende oplysninger må afgives af udenlandske selskabers forretningsafdelinger.

Til bestemmelsen er knyttet en overgangsbestemmelse i § 2, stk. 2.

Til § 1 nr. 13.

Bestemmelsen i den nuværende § 140, stk. 2, foreslås optaget i § 6, stk. 4, 2. pkt., ifr. forslaget § 1, nr. 1, således at bestemmelserne om selskabets benævnelse står samlet.

Til § 1 nr. 14.

Krav om, at en fysisk eller juridisk person har dansk nationalitet eller har haft bopæl her i landet i et vist åremål, er diskriminatorisk efter EF's regler. Det samme antages at gælde krav om aktuel bopæl under hvervets udøvelse. Sådanne krav stilles i forsikringsloven ved selskabets stiftelse, for bestyrelsesmedlemmer, for direktører, for likvidatorer og for forretningsafdelingens forretningsførere.

Af lovtekniske grunde har man fundet det rigtigt at samle reglerne om fravigelse af indfødsret og bopælskrav i en enkelt bestemmelse. Denne bestemmelse er affattet således, at den ikke alene kan benyttes til at ophæve indfødsrets- og bopælskrav i det omfang, som den foreliggende fællesskabslovgivning måtte kræve, men også kan benyttes ved gennemførelse af fremtidig yderligere EF-lovgivning om liberalisering.

Når man har valgt den dobbelte formulering „fastsat i medfør af international aftale eller ved bestemmelser fastsat af handelsministeren“, skyldes det, at bestemmelsen angår krav om indfødsret og bopæl dels ved etablering og dels i forbindelse med arbejdskraftens fri bevægelighed. For så vidt angår arbejdskraftens fri bevægelighed indeholdes nærmere regler i forordning af 15. oktober 1968 (EFT nr. L 257/2 af 19.10.1968), og da denne forordning efter Rom-traktatens art. 189 uden videre har gyldighed i medlemsstaterne, vil den umiddelbart gælde som dansk ret „i medfør af international aftale“. Dette bliver praktisk for så vidt angår direktører og forretningsførere for udenlandske forsikringsselskabers herværende forretningsafdelinger.

For direktiver gælder derimod, at de normalt kun er forbindende for medlemsstaterne og kun med hensyn til det tilsigtede mål, mens medlemsstaterne selv må fastsætte midler til gennemførelsen. Imidlertid kræves, at medlemsstaterne gennemfører fri-